

[Aksel Larsen.]

ingen anden Grund til det. Den Politik fra Statsbaneledelsens Side, som hidtil har haft Regeringens Sanktion, medfører ikke alene meget daarlige Arbejdsforhold for Personalet, men den medfører samtidig direkte Livsfare for det rejsende Publikum, og samtidig — det er ganske vist en Biting i denne Forbindelse, men det skal nævnes — har den forskaffet os en Statsbanekøreplan, der synes at være tilrettelagt efter det ene Grundprincip, at den ikke under nogen Omstændigheder maa kunne overholdes.

Der blev før og under Valgkampen givet en Række Løfter til Søfolkene her i Landet. Jeg synes, at Regeringen skulde skynde sig med at overholde disse Løfter. Hvis det skulde være gaaet delvis i Glemmebogen, hvad det drejer sig om, vil jeg minde om det. Det drejer sig om nye Bemandingsregler, som gør den af den tidligere Søfartsminister, Stauning, begaaede Uret god igen, og det drejer sig om et nyt Kostreglement. Naturligvis er der en Del andet, men dette er i hvert Fald de to Hovedpunkter, hvor der bør sættes ind og kan sættes ind, og det er Punkter, hvor der kan sættes ind af Ministeren alene; han behøver aldeles ikke at spørge hverken Folketing eller Landsting.

Se, disse Problemer og det, jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, staar efter vor Opfattelse i Forgrunden i den kommende Tid, og vi Kommuniste agter ikke alene at holde et vaagent Øje med, hvilken Politik der bliver drevet paa disse Omraader, men ogsaa at arbejde hen til, at Arbejderbefolkningen her i Landet gennemtvinger en Politik i den Aand.

Ganske vist har det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch taget sig for at slaa os ihjel. Han konstaterer vor Tilbagegang ved Valget. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at han kan komme til det Resultat. Før Valget bekendtgjorte det ærede Medlem og hans Partifæller, at vort Parti var død; af de 17 179 Stemmer, vi fik ved Valget i 1932, erklærede man, at vi allerede havde mistet de 17 000. Saa hvis man taler om, at der er Forventninger, der er blevet skuffet ved Valgets Resultat, maa det først og fremmest være Socialdemokratiets Forventninger.

Socialdemokratiet førte største Parten af sin Valgkamp som en Valgkamp mod Kommunisterne. Til Borgerskabet havde man en Plakat med „Stauning eller Kaos“, men til Arbejderne havde man en Masse

Tryksager og hundredevis eller maaske tusindvis af Møder i Fagforeningerne, hvor der tordnedes mod Kommunisterne og kun mod Kommunisterne, hvor de mest usandsynlige Historier blev udspreedt, hvor der ikke fandtes Grænser for de Skældsord, man fandt frem af de aabenbart uudtømmelige Arsenaler. Det lykkedes alligevel ikke at gøre Spaadommen til Sandhed, tværtimod. Det lykkedes heller ikke at faa de socialdemokratiske Arbejdere til at betragte Kommunisterne som deres Fjender. Det er en Kendsgerning, at ogsaa Socialdemokratiets egne Tilhængere i Arbejderklassen betragter Kommunisterne som Arbejderparti og intet har mod Samarbejde med Kommunisterne, hvilket vi har Masser af praktiske Beviser paa. Hvis der i en Fagforening staar et fagligt Spørgsmaal til Diskussion, saa enes Kommunist og Socialdemokrater om dets Løsning paa et fælles Grundlag i alle de Tilfælde, hvor det ikke lykkes Socialdemokratiet ved et kolossalt Opbud af Penge, Materiel og Mandskab at faa dem til at glemme at tage Stilling til Sagen og i Stedet for stiller Spørgsmaalet op: Socialdemokrater kontra Kommuniste. Denne Spørgsmaalsstilling er i Fagforeningerne rent socialdemokratisk, og dér, hvor det lykkes at faa Fagforeningsmedlemmerne til ikke at tage Stilling til det Problem, der staar til Debat, men at tage Stilling til, om det er Kommuniste, der rejser det, og derudfra at bekæmpe det, ja, dér kan det naturligvis lykkes at drive en Kile ind mellem kommunistiske og socialdemokratiske Arbejdere, men ellers lykkes det ikke. Alt dette giver os det bedst mulige Haab, ja, giver os Vished for, at det er muligt i dette Land at tilvejebringe Arbejderklassens Enhedsfront i den fælles Kamp mod den fælles Fjende, Reaktion og Kapitalisme. Det er det, vi arbejder paa. Vi er fuldkommen klar over, at Valgresultatet ikke er nok. Vi er fuldkommen klar over, at Reaktion her i Landet ikke ligger stille, fordi den har lidt et Valgnederlag; og at, hvis den skal holdes nede og bekæmpes, hvis Fascismen og dens Kræfter skal fejles ud, saa sker det ikke ved at lulle sig i Søvn i Troen paa Valgresultatets alt overskyggende Betydning, saa sker det kun derved, at de, som er Modstandere af Fascismen, Modstandere af Krig, Modstandere af Reaktion, og de, som kræver en positiv Krisepolitik til Gavn for den arbejdende Befolkning, og hvor Byrderne lægges paa Overklassen, slutter sig sammen til fælles aktiv Kamp mod